

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 226/2018 -10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tatiana Polková, Na Priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 209/2017-776 z 28. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 209/2017-776 z 28. decembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania vedeného Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 Ct 61/2002 ako žalobca v konaní o ochranu osobnosti proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Spor bol ukončený rozsudkom okresného súdu 29. novembra 2013.

3. Okresný súd uznesením č. k. 15 Ct 61/2002-726 zo 16. septembra 2014 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] a partneri, advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], náhradu trov konania v celkovej sume 9 843,94 €, predstavujúcich trovy právneho zastúpenia v sume 9 280,44 € a zaplateného súdneho poplatku v sume 563,50 €, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Krajský súd uznesením z 31. júla 2015 zmenil odvolaním sťažovateľa napadnuté uznesenie okresného súdu a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 563,50 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 6 981,60 € k rukám právneho zástupcu žalovanej a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Na dovolanie sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 8 Cdo 194/2016 z 19. januára 2017 zrušil uznesenie krajského súdu z 31. júla 2015 sp. zn. 8 Co 148/2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ po doručení mu stanoviska právneho zástupcu žalovanej k odvolaniu žalobcu z 5. mája 2014 prostredníctvom krajského súdu zaslal odvolaciemu súdu stanovisko z 10. septembra 2017. Uznesením č. k. 8Co 209/2017-771 z 5. decembra 2017 odvolací súd rozhodol, že v odvolacom konaní sa pokračuje namiesto žalovanej s jej právnym nástupcom, a to spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Napadnutým uznesením č. k. 8 Co 209/2017-776 z 28. decembra 2017 odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 563,50 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 6 981,60 € k rukám právneho zástupcu žalovanej a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

4. Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedol:

„... rozhodnutie odvolacieho súdu z 28.12.2017 je tak vo výrokovvej časti ako i v odôvodnení totožné s rozhodnutím z 31.07.2015, keď z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia je nepochybné, že odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na obsah stanoviska sťažovateľa z 10.10.2017 a v podstate argumenty sťažovateľa ignoroval.

Samotný výrok sťažnosťou napadnutého uznesenia je zmätočný, pretože z výroku nie je zistiteľné, aké trovy konania má predstavovať suma 563,50 eur. Trovami konania sú všetky relevantné náklady strany konania, ktoré sú vynaložené v súvislosti s presadením alebo obranou práva v súdnom konaní.

... v priebehu rozhodovania o trovách konania mu nebolo doručené žiadne vyčíslenie trov konania, ktoré v spore žalovaná uplatnila.

Na vznesené námietky o neexistencii relevantných dokladov preukazujúcich účelne vynaložené náklady v súdnom konaní žalovanou stranou, odvolací súd v sťažnosťou napadnutom uznesení absolútne nereagoval a preto je rozhodnutie nepreskúmateľné.

Špecifikácia úkonov právnej služby, za ktoré má v rámci trov konania platiť sťažovateľ, je z odôvodnenia rozhodnutia nezistiteľná, pretože odvolací súd odkazuje všeobecne len na § 16 ods. 1 vyhl. č. 163/2002 Z. z., resp. na § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.

... úkony právnej služby boli odvolacím súdom posudzované aplikáciou nesprávneho právneho predpisu, dokonca v čase úkonu právnej služby neexistujúceho právneho predpisu.

... rozhodnutie odvolacieho súdu z 28.12.2017 nie je len obyčajným porušením zákona, ale rozsahom svojvoľnosti je v extrémnom rozpore s právom sťažovateľa na spravodlivý proces (I. ÚS 56/2017).“

5. Sťažovateľ na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 481/2015 zo 6. októbra 2015 a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“); Kurti v. Turecko, rozsudok ESLP z 29.09.2005, č. 2507/02; Múčková v. Slovensko, rozsudok ESLP z 13.06.2006, č. 21302/02].

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 28. decembra 2017, zruší predmetné uznesenie, prizná mu finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € a náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

10. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom. Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy). V súvislosti s nastolenou problematikou ústavný súd stabilne judikuje, že iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by totiž mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. IV. ÚS 170/08, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 64/09, IV. ÚS 182/09, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

11. Vo všeobecnosti k trovám súdneho konania ústavný súd opakovane judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe

zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016).

12. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

13. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 28. decembra 2017, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu zo 16. septembra 2014 o náhrade trov konania.

14. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uviedol:

„Hoci z ust. § 470 ods. 1 CSP vyplýva, že aj v konaní pred odvolacím súdom, sa uplatní tzv. princíp okamžitej použiteľnosti novej právnej úpravy, teda po nadobudnutí účinnosti zák. č. 160/2015 Z. z. dňom 01.07.2016 sa postupuje podľa novej právnej úpravy, odvolací súd je však toho názoru, že v súlade s ust. § 470 ods. 2 vety prvej CSP, je nevyhnutné na základe odvolania podaného do 01.07.2016 preskúmať správnosť ním napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie a zákonnosť jeho postupu podľa právnej úpravy platnej a účinnej v čase jeho vydania a v čase podania odvolania, t.j. podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, rešpektujúc; so zreteľom na Čl. 2 CSP; zásadu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov a naplnenie princípu právnej istoty, aby tak nedošlo k zásahu do legitímneho očakávania strán, ktoré sa spoliehali, že ich vec bude rozhodnutá a posúdená za účinnosti skoršej právnej úpravy.

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 OSP vzhľadom na to, že žaloba žalobcu na ochranu osobnosti; ktorou sa domáhal priznania morálnej satisfakcie vo forme

ospravedlnenia a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.000.000,- Sk; bola v celom rozsahu zamietnutá a žalovaný si v konaní uplatnil nárok na náhradu trov konania v súlade s § 151, ods. 1, vety prvej OSP. Súd prvej inštancie, ktorý si postupom podľa § 151 ods. 3 OSP vyhradil rozhodovanie o trovách konania až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, bol povinný rozhodnúť o návrhu žalovaného na náhradu trov konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ktorá nastala dňom 01.04.2014, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 15Ct/61/2002 - 630 zo dňa 29.11.2013, a žalovanému vznikla povinnosť v lehote do troch pracovných dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej vyčísliť si trovy konania. Žalovaný si trovy konania vyčísliť písomným podaním zo dňa 30.05.2014, doručeným súdu prvej inštancie dňa 02.06.2014. Nakoľko si žalovaný nevyčistil trovy konania v zákonom stanovenej lehote, nepostupoval súd prvej inštancie správne, keď žalovanému priznal náhradu trov konania v celom ním uplatňovanom nároku. Konajúci súd je uplatnenými a vyčíslenými trovami právneho zastúpenia čo do rozsahu a výšky viazaný, a pokiaľ si ich právny zástupca v zákonom stanovenej lehote nevyčísli, a iné, ako trovy právneho zastúpenia, z obsahu spisu nevyplývajú, tieto ním nevyčíslené trovy právneho zastúpenia mu nemôže priznať.

V danej veci tak žalovanému vznikol nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré si vyčísliť písomným podaním zo dňa 03.07.2006 (č. l. 183), doručeným súdu prvej inštancie dňa 06.07.2006, ktorým vyčísliť trovy právneho zastúpenia vzniknuté žalovanému do 30.06.2006, kedy bol vyhlásený v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie. Tieto trovy právneho zastúpenia je potrebné považovať za riadne a včas uplatnené z hľadiska dikcie ust. § 151 ods. 3 OSP. V tomto písomnom podaní si právny zástupca žalovaného vyčísliť náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 233.047,- Sk.

Odvolací súd preskúmal túto žalovaným uplatňovanú a vyčíslenú náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli do 30.06.2006 a dospel k záveru, že táto nebola vyčíslená správne pokiaľ ide dva úkony právnej služby, a to za účasť na pojednávaníach dňa 29.03.2006 a dňa 28.04.2006, ktoré boli odročené, a za ktoré si právny zástupca žalovaného uplatnil tarifnú odmenu v plnej výške.

Právnomu zástupcovi žalovaného tak vznikol nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby do 30.06.2006 nasledovne :

a) za prevzatie a prípravu zastúpenia dňa 09.12.2004 odmena vo výške 12.809,- Sk a paušálna náhrada v sume 136,- Sk, vychádzajúc z tarifnej odmeny 1.089,- Sk; vypočítanej z odmeny z nároku na priznanie morálnej satisfakcie v sume 1.361,- Sk po znížení o 20 % a zastupovanie dvoch žalovaných; a z tarifnej odmeny v sume 11.720,- Sk; vypočítanej z odmeny 14.650,- Sk z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 1 mil. Sk po znížení o 20 % za zastupovanie dvoch žalovaných; (§ 13 ods. 1, ods. 6, § 16 ods. 1, § 17 ods. 2 vyhl. č. 163/2002 Z. z.)

b) za vyjadrenie k návrhu zo dňa 14.12.2004 odmena vo výške 12.809,- Sk a paušálna náhrada v sume 136,- Sk, vychádzajúc z tarifnej odmeny 1.089,- Sk; vypočítanej z odmeny z nároku na priznanie morálnej satisfakcie v sume 1.361,- Sk po znížení o 20 % za zastupovanie dvoch žalovaných; a z tarifnej odmeny v sume 11.720,- Sk; vypočítanej z odmeny z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 1 mil. Sk v sume 14.650,- Sk po znížení o 20 % za zastupovanie dvoch žalovaných; (§ 13 ods. 1, ods. 6, § 16 ods. 1, § 17 ods. 2 vyhl. č. 163/2002 Z. z.)

c) za účasť na odročenom pojednávaní dňa 15.12.2004 odmena vo výške 3.202,- Sk, zodpovedajúca jednej štvrtine tarifnej odmeny vyššie vypočítanej vo výške 12.809,- Sk a paušálna náhrada v sume 136,- Sk (§ 13 ods. 1, ods. 6, § 16 ods. 3, 17 ods. 2 vyhl. č. 163/2002 Z. z.)

d) za 6 úkonov právnej služby v roku 2005 (účasť na pojednávaniach dňa 16.02.2005, 09.03.2005, 22.04.2005, 24.06.2005, 30.11.2005, 21.12.2005) odmena v celkovej výške 75.858,- Sk, t. j. 6 x 12.643,- Sk a paušálna náhrada v sume 900,- Sk, t. j. 6 x 150,- Sk, vychádzajúc z tarifnej odmeny 923,- Sk; vypočítanej z odmeny z nároku na priznanie morálnej satisfakcie v sume 1.154,- Sk po znížení o 20 % za zastupovanie dvoch žalovaných; a z tarifnej odmeny v sume 11.720,- Sk; vypočítanej z odmeny z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 1 mil. Sk v sume 14.650,- Sk po znížení o 20 % za zastupovanie dvoch žalovaných; (§ 10 ods. 1, § II ods. 1, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2008)

e) za 5 úkonov právnej služby v roku 2006 (účasť na pojednávaniach dňa 27.01.2006, 22.02.2006, 02.06.2006, 09.06.2006, 30.06.2006) v celkovej o výške 63.640,- Sk, t. j. 5 x 12.728,- Sk a paušálna náhrada v sume 820,- Sk, t. j. 5x 164,- Sk, vychádzajúc z tarifnej odmeny 1.008,- Sk; vypočítanej z odmeny z nároku na priznanie morálnej

satisfakcie v sume 1.260,- Sk po znížení o 20 % za zastupovanie dvoch žalovaných; a z tarifnej odmeny v sume 11.720,- Sk; vypočítanej z odmeny z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 1 mil. Sk v sume 14.650,- Sk po znížení o 20 % za zastupovanie dvoch žalovaných; (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 31.05.2009)

f) za 2 úkony právnej služby v roku 2006 (účasť na odročených pojednaniach dňa 29.03.2006 a 28.04.2006) v celkovej výške 6.364,-Sk, t. j. 2 x odmena 3.182,- Sk zodpovedajúca jednej štvrtine z vyššie vypočítanej tarifnej odmeny vo výške 12.728,- Sk a paušálna náhrada v sume 328,- Sk, t.j. 2 x 164,- Sk.

... po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie z hľadiska relevantných ustanovení zákona, odvolací súd (čiastočne) uznal opodstatnenosť námietok, ktorými žalobca odôvodňoval svoje odvolanie, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 6.981,60 eur a náhradu ostatných trov konania vo výške 563,50 eur; keď obsah spisu nedáva podklad pre zistenie, či žalobca trovy tohto konania žalovanému (už) medzičasom uhradil.“

15. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľa, s ktorými sa aj čiastočne stotožnil, a preto krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu tak, že žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 563,50 €, náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 6 981,60 € k rukám právneho zástupcu žalovanej a žiadnej zo strán súd nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

16. Opisované vybočenie zo štandardov riadneho súdneho konania, resp. intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd ústavný súd v napadnutom uznesení vzhľadom na predmet rozhodovania krajského súdu, rozhodovanie

o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol žalobca zaviazaný nahradiť trovy, nenašiel. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd rozhodol plne v intenciách zákona, teda spôsobom ktorý nesignalizuje žiaden závažný procesný exces.

17. K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho stanovisku z 10. októbra 2017 ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. S ohľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2018